

Kirke- nyt

Skellerup
og Ellinge
sogne

Nr. 1

JANUAR/FEBRUAR/MARTS

16. ÅRGANG

Ordinære menighedsråds- møder 1996

21. marts: Regnskabs- og
budgetmøde
18. juni: Møde
24. sept.: Møde
27. nov.: Konstitueringsmøde

*Alle møder foregår i konfirmand-
huset og begynder kl. 19,00.*

Påskedag, 16. april 1995

*Biskop Vincent Linds afskedsprædiken
i Sct. Knuds Kirke, Odense*

Da sabbatten var forbi, købte Maria Magdalene og Maria, Jakobs mor, og Salome vellugtende salver for at gå ud og salve ham. Meget tidligt om morgenen den første dag i ugen kommer de til graven, da solen var stået op. Og de sagde til hinanden: »Hvem skal vi få til at vælte stenen fra indgangen til graven?« Men da de så der hen, opdagede de, at stenen var væltet fra. For den var meget stor. Og da de kom ind i graven, så de en ung mand i hvide klæder sidde i den højre side, og de blev forfærdede. Men han sagde til dem: »Vær ikke forfærdede! I søger efter Jesus fra Nazaret, den korsfæstede. Han er opstået, han er ikke her. Se, dér er stedet, hvor de lagde ham! Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham, som han har sagt jer det.« Og de gik ud og flygtede fra graven, for de var rystede og ude af sig selv. Og de sagde ikke noget til nogen, for de var bange.

Mark. 16, 1-8.

Påskeden handler om, at alle beregninger og forudsigelser og erfaringer, – al tvivl og skyld og sorg bliver gjort til skamme. Det gik anderledes. Det, du vidste helt sikkert, blev det ikke. Det, du aldrig tænkte skulle ske, – det kom. Og det er ikke det, at sådan blev da magten og tvangen og kynismen sat af og de undertrykte og fangne og pinte, som intet

andet har end troen og håbet, de kom nu til – og kunne juble.

Påskeden har kun *een* sejrherre! Resten, d. v. s. *alle* er tabere. Befrielsen kommer kun fra *een*. Friheden er hans. Kærligheden, som inderst er det ikke at være i mit eget fængsel af et liv, men at være hos dig i dit liv... kærligheden er hos *een*. Hos vor Herre Jesus. Han er sejrherren. Alle vi andre er de overvundne. Hele kleresiet, som dømte ham. Disciplene, som rendte. Forræderen. Pilatus med de rene hænder. Soldaterne ved korset. Vagten ved graven. – Det er os.

Det ervoreberegninger og erfaringer og tvivl og frygt, som påskeden gør til skamme. Og sådan er det med vores frygt, at der er intet vi mere frygter for og intet vi mere render fra, end friheden og kærligheden. Det er den frygt i os, som er inderst i det, som hedder: Synden. Friheden er det forfærdelige, at mit liv er helt mit eget. Med alt. Med skyld og ansvar. D. v. s. just når det tæller noget og har højde og drøjde, er det mit. Tænke. Tale. Vælge. Handle. Selv. Leve mit liv selv. Ingen lever det for mig. Kærlighed. Det er det forfærdelige at give alting fra mig hen til dig. Miste mig selv. Så bort med ham! Korsfæst ham! Jeg kender ham ikke.

Nu er så den historie forbi, og så ved vi det: AT vi er igen alene og har vores frygt i behold, og med den vores sikkerhed mod friheden og mod hinanden.

Vi skal lige ud og ordne den døde hér til morgen. Der er ikke noget at ordne. Stenen er væltet fra. Vi søger efter den korsfæstede. Men han er ikke her. Han er opstået. Dér lagde de ham. Han er på vej til Galilæa, hvor vi bor og hvor vores liv er. Dér skal vi se ham. Sig det til Peter og de andre. Og vi flygter bort fra graven, og vi er rystede og ude af os selv og siger ikke noget til nogen. For vi er bange. Nu slipper vi aldrig for friheden og kærligheden. Han vil fra nu af altid være hos os med det, som han vil os; men som vi ikke vil. Være små. – Nej, stort skal det være med os! Være de mindste og de sidste. – Nej, de største og de første. Tjene. – Nej, herske! Miste sit liv. – Nej, vinde det! Og helst uendeligt og evigt oven i købet. Vi skal ikke hjem til Galilæa og møde ham!

Læser vi videre i Markusevangeliet til slutningen, finder vi ikke et ord om, at disciplene parerede ordre. Kun i Matthæusevangeliet er det kort og tydeligt fortalt, at de fulgte den besked, de fik. Det usandsynlige ved påsken, dens udfordring til vor fornuft, er ikke så meget opstandelsen som det forhold, at den opstandne vender tilbage til os! Gud ske lov! Men hvad vil han hér? Kender han os ikke? – Som Grundtvig siger til påskeblomsten: »Hvad vil du her? – Hvem er du velkommen gave?!« Skammer du dig ikke? Stå her og juble om livet i vores kulde!

Søren Kierkegaard tager i en af de »Kri-stelige Taler« om de dødes opstandelse et krast opgør med vores dvælen ved opstandelsen som et løfte om udødelighed. Han gør opmærksom på, at de dødes opstandelse betyder dom. Som da Paulus skal gøre rede for sig i Kæsarea

overfor statholderen Felix og siger: »De dødes opstandelse skal komme. De retfærdiges og de uretfærdiges«, og Felix da bliver nervøs og bange. Det vil han ikke høre tale om. Men udødelighed! det er fint. Fin tanke! Fint samtaleemne: Livet efter dette! – Nej friheden og kærligheden! Dommen: dit liv. Dine gerninger. De spor du satte. Dit liv henne hos din næste. Det skal du i opstandelsen se. Så meget tager Gud os og vort liv på alvor. At vi hører ham til altid, skal ikke være mindre end det, at han spørger os selv. Opstandelsen til evigt liv er intet mindre end ansigt til ansigt. For sådan er friheden og kærligheden. Opstandelsen til evigt liv er, som det hedder: »Altid at være sammen med Kristus«. Opstandelsen til evigt liv og salighed består i, at vi ikke slipper for ham. Friheden og kærligheden er vort evige vilkår. Det er påskens gave til os, – som vi ikke bad om.

Og hér er vi og vores liv: »Jeg kan aldrig tilgive mig selv«, siger et menneske. – Jo, siger påsken, det kan du godt. Jesus er gået forud for dig ind i dit liv. Han har ikke først set efter, om det er det værd. »Jeg har mistet for meget til at håbe mere«, siger et menneske. Jo, du kan håbe! »Jeg er kommet til vejs ende«, siger et menneske. Nej, det er ikke vejs ende. »Det er døden nu«, siger et menneske. Han, som du aldrig slipper for, siger: Her er jeg hos dig. »Nu mister jeg alt«, siger et menneske i sin dom. Nu møder du ham, som ikke vil miste dig! siger påsken. Jesus Kristus har overvundet os. Han har besejret al vor synd og frygt. Glædelig Påske!
Amen.

Børnesiderne

Skabelsesberetningen

*Gud skiller lyset fra mørket
(1. skabelsesdag)*

*Gud skaber træer og planter
(3. skabelsesdag)*

*Gud skiller landet fra vandet
(2. skabelsesdag)*

*Gud skaber sol, måne og stjerner
(4. skabelsesdag)*

Gud skaber fugle, fisk og landdyr
(5. (og 6.) skabelsesdag)

Gud skabte mennesket
(6. skabelsesdag)

Hviledagen

Feltpræst i Bosnien

Afsognepræst Ole Brehm Jensen, Glud

Uddrag af Ole Brehm Jensens artikel i Haderslev Stiftsbog 1993:

Så nåede vi selve bygrænsen. Det var sært at tænke på, at de banditter, vi lige havde givet cigaretter oppe på bjerget, nu måske ville skyde efter os, men sådan er der så mange mærkelige ting i en krig. Nu skulle der køres stærkt. Så stærkt man kunne uden at vælte – efter en kortskitse, man fik i hånden – seks køretøjer i hver dråbe og så af sted. Og af sted det gik! Det var første gang, vi oplevede adrenalinen pumpe ud i årene, men det blev ikke sidste. –

Kolonnen blev samlet igen i Sarajevo Airport, og så gik det i ro og mag de sidste 25 kilometer. Endelig stod der Kiseljak på byskiltet. Og dér var hotellet. Og dér nogle kammerater, som var ankommet nogle dage i forvejen, og som havde forberedt hovedstyrkens ankomst. Endelig kunne man måske se frem til en smule ro? Nej, endelig kunne man komme i gang med opgaven! For manges vedkommende blev det i den første tid en tjeneste på 15-18 timer i døgnet.

Selvfølgelig skulle der holdes gudstjeneste om søndagen, vi var vel en slags kristne, og Guds Ord ville vi i hvert fald ikke undvære. Så vi grundlagde den Danske Evangelisk-Lutherske Folkekirke på stedet. Vi holdt gudstjeneste i »briefing-rummet«, efter at have tømt det for udlændinge. Gudstjenesten ville vi have for os selv. Den var som et lille stykke hjemlighed i det hele.

Så holdt vi da vor første gudstjeneste:

»Herre, vi er kommet ind i dette dit hus for at høre!« Og så bragede der en skudsalve ind i murværket lige uden for lokalet, vi opholdt os i. »Det lavede du ellers godt feltpræst, hvad mon du finder på næste gang,« sagde soldaterne med et stort grin. Gode danske drenge, som har fået en blivende plads i mit hjerte.

Senere blev trængselen i hotellet så stor, at vi måtte flytte gudstjenesterne op på 5. sal til vort eget lille fjernsynsrum. Det var trange kår, men det gav mange morsomme oplevelser. Menneskelivet er jo mangfoldigt, og når man er tvunget til at leve så tæt sammen i så lang tid, som vi var, så oplever man, at der ikke er så langt fra den ene yderlighed til den anden. Og vi er alle i samme båd. Vi lider de samme belastninger og lider de samme savn. Og man bliver nødt til at mobilisere alle humorens ressourcer for at holde det ud.

Feltpræsten har stillet an til gudstjeneste. Menigheden sidder andagtsfuld – og ser pornofilm i fjernsynet. »Nu er du klar feltpræst?« – Man slukker fjernsynet og snupper en salmebog. Og så holder vi gudstjeneste. Alle går til alters. Vi synger sidste salme. Feltpræsten rydder af, og fjernsynet starter igen. Skam få den, der tænker ilde derom!

Sådan som situationen var, og som opgaven stillede sig i Kiseljak, var det nødvendigt for mig at kapre et kontor. Kontorer var der blot ingen af, de skulle først bygges, og selvfølgelig stod feltpræstens kontor langt nede på listen over faciliteter, der skulle etableres. Nuvel, jeg er gammel i det militære system og ved udmærket, at vil du i verden frem

min søn, så gå selv! altså slog jeg mig ned på et sted, jeg havde udset mig: Hér kan godt være et kontor, mente jeg. Ingen har taget det, så det tager du. Og så byggede jeg et kontor af tomme transportkasser fra infirmeriet, af sengeafskærmninger, af båretativer og en ødelagt skabsdør fra et el-skab i hotellet. En kontorstol huggede jeg i et depot, og fra vore egne forsyninger fik jeg en kontor-standardpakning – med skrivemaskine.

Der gik en måned. Der gik mere, og jeg levede med mit kontor. Helt tilfredsstillende var det ikke, men jeg ville ikke presse på for at få bygget noget mere varigt, for jeg kunne jo se, hvordan vore folk knoklede hver dag.

En nat vågnede jeg – oppe på 5. sal, hvor mit værelse lå, fordi jeg kunne høre arbejdsalarm helt nede fra bunden af hotellet. Kompagnichefen, som jeg delte værelse med slog det hen: »Det er noget de er nødt til at lave, mens staben sover.«

Næste morgen, da jeg kom ned til mit kontor, var kompagniet samlet, dér hvor mit kontor plejede at være. I nattens mulm og mørke havde svendene bygget en kirke. En tro kopi af en dansk landsbykirke. »Værs'go' feltpræst hér har du dit kontor.« Det blev jeg selvfølgelig meget rørt over, og netop kirken/kontoret blev af umådelig betydning for min videre tjeneste. Den lå sådan placeret, at alle danske soldater på vej til og fra kompagnikontoret passerede forbi én eller flere gange dagligt. Og næsten hver gang stak man lige hovedet ind ad et vindue og vekslede et par ord. Det betød, at der blev opbygget en stor fortrolighed og en stor selvfølgelighed omkring feltpræsten. Og var der lige ting, der skulle vendes en ekstra gang, så kom man

inden for og sad ned et øjeblik. Jeg prøvede i en periode at lave lidt statistik på det, og i hvert fald 30 »samtaler« kunne det blive til på en dag. Samtaler om alt fra det mindste til det største. Det vigtigste var »at være der« og være til rådighed – som én af dem. Én af deres egne.

Kompagniet havde i de første måneder nogle få folk i Beograd og i hele perioden lidt flere folk i Zagreb. De skulle selvfølgelig også have besøg af feltpræsten. Det var en kærkommen lejlighed for mig til at komme lidt væk fra Kiseljak. Det bød på mange gode oplevelser: Julegudstjeneste (21. december) på Den Danske Ambassade i Beograd. En konfirmation samme sted. En nytårsaften i Zagreb. Samvær med kammerater.

Sarajevo Airport var i næsten hele min periode vores eneste mulighed for at komme ud af krigszonen og ind igen. Det var noget helt specielt at løbe om bord i et opstartet fly under bombardement. I fuld galop hen over startbanen, op ad læsserampen og så i luften på militær vis (hold på hat og briller) – og på samme måde ned igen nogle dage senere. Jo, man fik prøvet nogle grænser af.

Juleaften blev holdt i Kiseljak af danskere og nordmænd i fællesskab. De andre nationer har ikke samme traditioner omkring juleaften, så de ventede med deres julefest til juledag. Det blev en god aften. Selvfølgelig vemodig for os alle, men dog en god aften.

Juledag måtte jeg holde »nondenominational Christmas Service« på engelsk, hvilket skete i samarbejde med engelske og amerikanske officerer. Min eneste betingelse var, at jeg skulle prædike. En karsk luthersk prædiken måtte de finde sig i, hvis jeg skulle medvirke.

Det skete i øvrigt nogle gange i forløbet, at jeg måtte holde sådanne ikke konfessionsbestemte gudstjenester på engelsk – med altergang. Det er ikke lige min kop te, men det var ganske morsomt hver gang, fordi jeg holdt fast ved, at jeg ville prædike. Men man får unægtelig sine betænkeligheder, om man nu har prædikeret ret, når reaktionen bagefter lyder – på drøvende texas-amerikansk: »Well, I think the Lord understood, what we were telling him today.«

Forskellen i kristendomsopfattelse er så stor, at man næsten på forhånd opgiver at tale om det. Skal jeg forsøge at formulere det ganske kort, kan man måske sige, at for os står Kristus i centrum med sine ord og gerninger. Der drejer det sig om at »høre«, hvad der tales til os i og ved ham. Vi kan så efter smag og temperament og opdragelse omgærde vores kristustro med mere eller mindre religiøsitet.

For »de andre« i bred vifte dér står religiøsiteten i centrum, og Kristus indgår som element – hovedelement – i religiøsiteten. Og de kan ikke forstå, at man kan tro på Jesus som Herre og myndighed – uden at være religiøs. Og vi kan vanskeligt forstå, at man skal være religiøs. Og vi kan vanskeligt forstå, at man skal være religiøs for at kunne tro på Jesus. Det er i virkeligheden et spørgsmål om, hvor langt sækulariseringen er fremskreden i ens kultur – og om, hvordan man skal forholde sig til den. – Og endelig er det et spørgsmål for os selv, hvor religiøsiteten tager bolig, når vi har uddrevet den, og den længe nok er faret hovedløs omkring på de vandløse steder. Men lad nu det ligge. Det var jo ikke dét, min artikel skulle handle om.

Som feltpræst på første hold i en missi-

on, drejer det sig meget om at opbygge nogle rutiner, nogle vaner og nogle traditioner, så der er noget at give i arv til den næste feltpræst. En af mine faste rutiner blev en formiddagsrunde i kompagniet, hvor jeg besøgte alle sektioner, hvor de nu arbejdede og opholdt sig. En anden rutine var »godnat-runden« til vagterne. Vores sikringsdeling havde et hårdt job især i de første måneder, hvor der endnu ikke var opbygget elektronisk overvågning, endnu ikke rullet pigtråd ud, endnu ikke fyldt sandsække og endnu ikke gravet sikringshuller. Besøget af feltpræsten ved midnatstid – i knagende frost eller i silende regn i mudder til knæene – blev et lille afbræk på den kedelige vagt. Der blev vekslet fortrolige ord dér i mørket.

Det er ikke helt let at omplante dansk præstegårdskultur til et forslæbt og forkomment kompagni i Bosnien, men det blev forsøgt. Ca. en gang om måneden lykkedes det at stable en foredrags- eller sangaften på benene. Her er rigtignok noget, der er forsømt i de unge menneskers opdragelse: de kan stort set ingen danske sange, og endnu færre salmer, men det kan man jo ikke laste dém for. Man kan kun tage fat på at lære dem noget af det forsømte. Og langt fra hjemmet under ekstreme forhold vil de gerne både lytte og lære, så det fik de lov til.

På generalens bud måtte kompagniet efter et par måneders forløb oprette og drive et fremskudt hovedkvarter inde i hjertet af Sarajevo By. Det betød ekstra arbejde og megen ekstra transport. Det betød også at opgaven nu pludselig blev mangefold farligere, end den hidtil havde været. Fra nytår og resten af perioden – til den 5. april – blev det fast rutine for feltpræsten at besøge folkene i Sarajevo

én gang om ugen. Jeg måtte af sted – som regel om onsdagen – og som oftest i bulder og brag, men mærkeligt nok: Det vænnede man sig hurtigt til. Jeg var i Sarajevo en formiddag, hvor der faldt 2500 granater over byen, uden at det gjorde synderligt indtryk. Jeg holdt ikke gudstjeneste derinde. Det blev mest til hyggesnak og som regel en god frokost tilberedt af generalens personlige kok. Da tiden nærmede sig for hjemrejsen, kunne man godt mærke trætheden melde sig. Man var alligevel tynget af det pres, man havde levet under. Og den sidste uge, dér meldte ængstelsen sig. Nu skulle man meget gerne uskadt igennem de sidste dage. Det ville være »ærgeligt«, hvis det skulle gå galt så tæt på hjemrejsen. Nu gælder det bare om at holde »lav profil«. Jeg var ikke den eneste, der havde det sådan. Vi havde folk under særdeles kraftig beskydning, hvor »det var meget tæt på«, kort tid før, de skulle hjem. De var ikke til at drive ud af hotellet i de sidste dage. Det blev de så heller ikke.

Jeg bestemte med mig selv: »Nu på onsdag, tager du ikke derind. Du finder én eller anden undskyldning for ikke at tage af sted, du snyder denne sidste gang.« Så ville skæbnen, eller hvem det nu var, at en af soldaterne derinde fra var i Kiseljak for at få sig et bad, og han kom ned i kirken: »Du feltpræst, når du nu kommer ind til os på onsdag, holder du så ikke en gudstjeneste, nu det er sidste gang?« Nuvel, så måtte jeg af sted igen. Jeg overnattede derinde – og hang næste dag i 9 timer i et vejkryds under beskydning og kunne ikke komme videre.

Men det blev om aftenen en gudstjeneste, jeg aldrig glemmer. Bag volde af sandsække, med alterlys i to overskårne Cola-dåser, sad vi – en håndfuld danske

soldater – og sang salmer, hørte prædiken, bekendte troen, bad Fader Vor. Vi hørte om den Guds Fred i hjertet, som er mod til at gå ud at tage den tårn, som er nødvendig for de svages og værgeløses skyld. Det var folkekirken på stedet. Endelig, endelig kom da tiden, hvor vi skulle hjem. Ved hjemkomsten viste det sig, at man var mere træt, end man troede. Det var svært at »falde ned«. Det var svært at sove om natten. Det var svært at slappe af. Men dejligt var det – gensynet med familien og gensynet med menigheden. Det er ingen sag, når man har en god familie i ryggen – og et par trofaste sogne.

Hej, jeg har lige fået at vide, at jeg er et af Guds børn. Hvem er du?

(Radiserne af Charles Schulz)

Fra menighedsrådene

Det nye graverhus i Skellerup

Efter at have kørt med dispensation de sidste 10 år fra Arbejdstilsynet hvad angår graverfaciliteter kan vi nu se frem til at få en ordning på tingene. Vi har købt det lille hus ved siden af præstegården (Skellerup Byvej 42) og overtaget det pr. 1. december 1995.

Arbejdstilsynet forlanger i dag, at graveren og evt. medhjælper skal have mulighed for at benytte eget opholdsrum, toilet, baderum samt forstue. Det har vi altsammen klaret i »et hug« ved købet af dette hus. Endvidere er der også plads til et lille kontor og et redskabsrum.

Huset er i forholdsvis god stand, så vi

regner med at kunne klare vedligeholdelse og nogle ændringer af bygningen over driftsbudgettet, f.eks. indretning af redskabsrum med brandsikring af loft. Vi har også planer om at fjerne stakittet langs vejen op til præstegården, evt. udvide parkeringspladsen og få etableret et grønt område.

Vi kan også orientere om, at vi har besluttet at etablere en ny affaldsplads ved siden af branddammen til efteråret. Det drejer sig om alt grønt affald, som skal komposteres. Resten af marken plantes til med forskellige slags gran, som kan bruges på kirkegårdene i Ellinge og Skellerup.

Frans Rasmussen

Ved redaktionens slutning så regnskabet for Soké Adjovi Agbokou (vort nye sponsorbarn fra Togo) således ud:

Dato		Indgået	Udgået	Saldo
29/ 9-95	Kassebeholdning			3.632,25
29/ 9-95	Indbetalt til CCF		130,00	3.502,25
29/ 9-95	Porto		6,00	3.496,25
31/10-95	Indbetalt til CCF		130,00	3.366,25
31/10-95	Porto		6,00	3.360,25
1/12-95	Indbetalt til CCF		130,00	3.230,25
1/12-95	Julegave		100,00	3.130,25
1/12-95	Porto		12,00	3.118,25
30/12-95	Indbetalt til CCF		130,00	2.988,25
30/12-95	Porto		6,00	2.982,25

CCF = Christian Children's Fond (Kristne Børnefond)

Ved adventsmødet i Skellerup præstegård den 10. december indkom ialt ved salg af kaffe og håndarbejde og ved frivillige bidrag: 2.359,00 kr.

Mange tak for al støtte og for en god eftermiddag.

Håndarbejdsdamerne

